

Godenkinderen

Wim Kroeskop

Cover: Wim Kroeskop
Redactie: Irma Roelandt
ISBN: 9789465125022
© <Wim Kroeskop

Proloog

Toen de planeet ontstond, of liever gezegd uit verveling door de goden werd gemaakt, was alles vredig. De verschillende wezens die, naast de dieren, op de planeet leefden, waren mensen, dwergen en elfen.

Ze leefden lange tijd in harmonie met elkaar, totdat het echtpaar T'Hyrre en Ssynala, dat van de goden leiding had, onderling ruzie kreeg over wie van hen twee écht de baas was. Dit ging van kwaad tot erger en mondde uiteindelijk uit in een enorme oorlog die de planeet in twee landen opdeelde.

Hierop grepen de goden in en creëerden een derde land, De Grens, als afscheiding tussen de strijdende partijen.

Uiteindelijk, toen er vanuit het niets een monster in De Grens verscheen, besloten de goden dat het zo niet langer kon doorgaan. Als Ssynala en T'Hyrre tóch een doorgang hadden gemaakt, zouden ze alsnog de hele planeet kunnen vernietigen. Daarom besloten de goden hun sterkste wapen in te zetten: hun eigen kinderen.

Salina, de leidster van de magiërs in De Grens, kreeg in een droom te horen dat er een nieuwe magische macht geboren zou worden. Terwijl ze zelf verder onderzocht hoe het monster hun land binnen had kunnen komen, verzocht ze de andere magiërs de nieuwgeboren magiër te zoeken en op te leiden.

Hoofstuk 1

Uit de bewolkte hemel begon het een beetje te motregenen. Drach trok zijn grijze mantel wat dichter om zich heen. Hij besloot zo snel mogelijk naar de herberg te gaan waar hij op zijn reizen vaker verbleef. Het was weliswaar nog maar halverwege de middag en hij had dus tijd genoeg om er te komen, maar hij had geen zin om zijn oude botten aan kou en regen bloot te stellen. Met in zijn ene hand zijn staf en in de andere het leidsel van zijn paard liep hij snel door het stadje.

Bij de herberg aangekomen ging hij met het paard naar de stal, die tegen de achterkant van het gebouw was aangebouwd. Hij nam het pak, dat zijn kruiden bevatte, van het zadel, daarna het zadel zelf en deed tenslotte het paard zijn hoofdstel af. Nadat hij een plak hooi in de ruif had uitgeschud en de emmer water had bijgevuld, liep hij naar de achterdeur van de herberg. Net op tijd stapte hij over de drempel, want nog voordat hij de deur weer gesloten had, barstte de bui los. Het leek alsof de hemel sluizen had opengezet, het water kwam met bakken tegelijk naar beneden.

‘Hallo Drach, dat is net op tijd zeg,’ begroette de vriendelijke waard, die op het geluid in de stal was afgekomen, hem.

‘Tja Tyro, ik had geen seconde later moeten zijn. Hallo, alles goed?’

De magere herbergier trok zijn schouders op en bromde:

‘Zo goed als het onder omstandigheden maar kan zijn. Maar laat ik niet klagen, Frisca zal blij zijn je weer te zien. Frisca, kom eens naar de achterdeur en kijk wie er is,’ riep hij vervolgens luid naar zijn vrouw. Frisca, die in de gelagkamer in het voorste deel van de herberg bezig was, kwam rustig aangelopen, maar toen ze Drach zag, snelde ze op hem toe, omhelsde hem en gaf hem een dikke zoen op beide wangen.

‘Wat fijn je weer eens te zien, Drach. Trek je mantel uit, dan gaan we naar voren om het met een beker mede te vieren.’

Drach deed wat er van hem gevraagd werd en hing zijn mantel en hoed aan één van de haken die voor dit doel aan de achterdeur zaten. Daarna pakte hij zijn staf en liep, samen met Tyro, achter Frisca aan naar de gelagkamer waar ze snel drie bekers mede inschonk.

Het was niet druk in de herberg, slechts drie van de acht tafeltjes waren bezet. Drach liep naar een tafeltje dat tegen de achterwand stond. Dat was de plek waar hij het liefst zat als hij hier kwam, of waar dan ook, omdat hij vanaf daar de hele ruimte kon overzien. Hij mocht nu eenmaal graag zien wat er allemaal gebeurde en wie er binnenkwam.

Frisca pakte twee van de bekers mede en liep naar de tafel, gevolgd door Tyro met de derde beker. Drach zette zijn staf tegen de achterwand en

ging er zelf naast zitten, zodat hij zijn steun en toeverlaat binnen handbereik had. Eerst praatten ze wat over koetjes en kalfjes, maar bij de tweede beker mede vroeg Drach aan Tyro wat hij bedoeld had met “onder deze omstandigheden”. Waren er problemen in Krieg?

‘Ach, problemen? Er zijn de laatste tijd nogal wat berovingen geweest, meer dan wat hier normaal is en het schijnt dat de schout er niets tegen kan doen. Nu wordt er gefluisterd dat de belastinginner er zelf de hand in heeft, maar dat lijkt me sterk. We kennen Gry ons hele leven al en ik kan me niet voorstellen dat hij er wat mee te maken heeft.’

‘Waar vinden die overvallen plaats? Steeds in dezelfde buurt of overal door de stad?’

‘Overal in de stad, maar, en dat is het vreemde, steeds als iemand goede zaken heeft gedaan. Zoals je wel weet, moet er over onze verdiensten tienden betaald worden. Telkens als er een groot bedrag voldaan is, volgt er al snel een overval. Het lijkt of er iemand die de tienden int, bij betrokken is.’

‘Dus het schijnt dat er iemand van de belastinginners van de kasteelheer bij betrokken is.’ Hij liet zijn stem overgaan tot een zacht gefluister en vervolgde: ‘Weten jullie zeker dat het geen indringers uit Tenebristium of Luxantium zijn die kans hebben gezien in De Grens te komen?’

Hij fluisterde omdat hij niet wilde dat er iemand in paniek zou geraken. Tenslotte wisten, op een

enkeling na, alleen de magiërs dat de goden tussen de twee landen een grensland hadden gemaakt.

Tyro schudde zijn hoofd en zei even zacht:

‘Daar is geen kans toe. Salina neemt geen enkel risico, maar dat weet je zelf ook. En door het net dat ze twintig jaar geleden aan beide zijden heeft gespannen, omdat die Zwodor verscheen, komt niets in De Grens zonder dat ze het voelt. Trouwens, ze weet nog steeds niet hoe die Zwodor hier terecht is gekomen, gelukkig is er daarna geen meer gezien.’

‘Hmm, ik houd me van de domme en zal morgen eens gaan vragen of ik ook belasting moet betalen als ik hier mijn kruiden ga verkopen. Misschien dat ik wat vind. Ik hoop maar dat niemand van die belastinginners me kent. Hebben jullie weer een kamer voor me?’

Tyro knikte en Frisca zei dat ze die meteen klaar ging maken. Drach pakte zijn staf en stond op om zijn eigendommen, die nog onder het afdak bij de stal lagen, op te halen.

’s Avonds, tijdens de maaltijd van gestoofd vlees met roggekoeken, was het druk in de herberg. Tyro had aan het tafeltje waar Drach graag zat, een stoel tegen de muur voor hem vrijgehouden. Terwijl Frisca een bord eten voor hem bracht, schepte Tyro een kroes bier uit het vat bij de toeg en zette die ook voor Drach neer.

‘Eet smakelijk,’ mompelde hij nog en snelde weer naar de volgende hongerige gast.

Het was al halverwege de avond en het was net wat rustiger geworden, toen de deur openging. Drie lachende, zwaarbewapende jongemannen kwamen binnen. Drach sloeg hen onopvallend gade. Alle drie droegen een zwaard en een lange dolk aan hun zijde. Ook zat er een schede op hun zware, leren borstbescherming, met daarin een korte dolk. Van de oudste twee hingen de lange haren, zoals bij soldaten gebruikelijk, in een vlecht op hun rug. Die van de jongste waren echter korter gesneden, waardoor hij met zijn gladde, gebruide gezicht en zijn helblauwe ogen nog jonger leek. Drach schatte hem achttien tot twintig jaar, terwijl de andere twee zeker vijf jaar ouder waren.

De jongste keek oplettend de gelagkamer rond. Daarna wees hij op het lege tafeltje naast Drach, hoewel er inmiddels drie andere tafels vrij waren die eigenlijk een betere plek boden.

Zozo, dacht Drach, zij willen dus niemand achter zich hebben, verstandig. Eén van hen riep vrolijk om de waard en Frisca, die net in de keuken was, kwam op het geroep af. Ze vroeg of de mannen nog wilden eten, of dat ze alleen wat te drinken wilden.

‘Laten we maar eens proberen hoe het voer hier smaakt,’ grijnsde één van hen, ‘en doe ons er ook maar een kan bier bij. Zo donker mogelijk.’

‘Ja,’ vervolgde zijn vriend lachend, ‘zo donker als zijn ziel. Al betwijfel ik of er bier is dat zo donker is.’

‘Ik heb tenminste nog een ziel, die van jou is al lang dood,’ kaatste die terug.

Even later kwam Frisca terug en torste een groot blad waarop drie borden stoofvlees, een bord roggekoeken en een grote kan bier stonden. Snel stond de jongste van het drietal op en pakte, galant als hij was, het blad van haar over, wat hem op commentaar van zijn vrienden kwam te staan.

‘Volgens mij is ze al getrouwd en bovendien is ze veel te oud voor je, Chrys, dus doe geen moeite. Je kunt beter vragen of ze geen knappe dochter heeft die van je eigen leeftijd is.’

Frisca schoot in de lach. ‘Zo, dus ik ben oud? Je weet niet half hoeveel voordelen het heeft als je op mijn leeftijd bent. Vraag maar eens aan mijn man. Wij weten en genieten van een heleboel dingen die jullie nog moeten leren.’

De jonge man, die het blad intussen van haar had overgenomen, begon nu ook te lachen en zei tegen zijn vriend: ‘Daar heb je niets van terug, hè.’

Vervolgens zette hij het blad op tafel, draaide zich weer naar Frisca en vroeg met een sierlijke buiging: ‘Maar hebt u geen dochter, vrouwe, die net zo knap en rap van de tong is als u?’

‘Die dochter hebben we, maar zij werkt op het kasteel en ik denk niet dat jullie daar zomaar

binnenkomen. Bovendien zal je haar dan moeten veroveren en dat lijkt me een grote taak voor iemand als jij. Maar wie weet, je bent behulpzaam en dus in ieder geval netjes opgevoed.'

Drach, die zijn stoel achterover had gewipt tegen de muur, zat met een stille grijns het tafereeltje te volgen. Toen Addo zijn grijns zag, zei hij tegen Chrys:

'Kijk, zelfs die oude man moet erom lachen. Ook hij heeft blijkbaar weinig vertrouwen in je veroveringskunsten.'

Chrys draaide zich naar Drach en keek even naar de oude man, die vriendelijk glimlachte en zei:

'Als ik jou was, zou ik het proberen. Ik ken haar dochter en ze is het beslist waard om veroverd te worden. Maar mócht het je lukken, denk er dan wel aan dat ze onder mijn bescherming staat.'

De derde man van het gezelschap draaide zich naar Drach en vroeg op enigszins spottende toon: 'En hij moet bang zijn voor zo'n oude man?'

Drach keek de jongeman recht in de ogen en die zag plotseling een levendig beeld voor zich: hij viel de oude man met zijn zwaard, waar hij toch prima mee overweg kon, aan, maar die wees slechts even naar zijn staf. Uit de knop op het uiteinde van de staf kwam een draak die hem verslond. Hij sidderde alsof hij het koud had.

'Het spijt me, heer. Ik had meer respect voor u moeten hebben. Mijn naam is Vergo en ik bied u mijn excuses aan.'

Nadat Drach die glimlachend met een kort knikje had aanvaard, draaide Vergo zich terug naar Chrys en zei: 'Haar dochter heeft een goede beschermheer, ik zou voorzichtig zijn en als ik haar veroverd had, erg goed voor haar zorgen.'

Hij keek zijn vriend aan en zei verbaasd: 'Ook als ze geen goede beschermheer had, zou ik goed voor haar zorgen, dat je daar aan twijfelt. Je weet toch hoe ik ben?'

Frisca, bevrijd van het grote blad, liep nog steeds lachend om het voorval naar de toog en pakte drie bekers voor het bier van de mannen, waarna die op de stoofpot aanvielen.

Hoofdstuk 2

Toen Drach de volgende morgen beneden kwam, zaten de drie vrienden, aan dezelfde tafel als de vorige avond, al aan een ontbijt van versgebakken brood met honing. Blijkbaar waren zij ook blijven slapen. Hij wenste hen een goede morgen en ging aan zijn vaste tafeltje zitten.

Even later kwam Frisca naar hem toe. Hij vroeg haar om hem ook wat te eten te brengen en een beker heet water. Nadat hij het gevraagde had gekregen, haalde hij wat kruiden uit een buidelkje dat aan zijn riem hing en strooide die in het water. Met zijn mes roerde hij de kruiden erdoor en wachtte vervolgens tot ze naar de bodem gezonken waren, voordat hij voorzichtig een slok nam. Hij knikte, tevreden met de smaak.

Na het ontbijt pakte hij zijn staf, groette de mannen die nog steeds zaten te eten en ging op weg naar het kasteel. Lopend zou het hem zeker een paar uur kosten om er te komen, maar hij wilde zijn paard een dag rust gunnen. Per slot van rekening was hij alweer weken onderweg nadat hij opnieuw een aanwijzing had gekregen dat hij de gezochte persoon waarschijnlijk hier in de buurt zou vinden. Bovendien, een dag rust zou het paard goed doen, evenals dat een wandeling hém goed zou doen.

Na een goed uur stevig doorgelopen te hebben, besloot hij wat te rusten. Hij zocht een boom aan de kant van de weg uit en ging daar met zijn rug tegenaan zitten.

Een halfuurtje later, net toen hij weer wilde opstaan, hoorde hij ruiters aankomen. Echt verbaasd was hij niet toen bleek dat het om de drie jonge mannen uit de herberg ging. Uit hun gesprekken had hij al begrepen dat zij ook naar het kasteel wilden. Weliswaar niet om tienden te betalen, maar om werk te zoeken. Ze rekenden erop dat de kasteelheer nog wat mannen kon gebruiken die wisten hoe ze met een zwaard om moesten gaan. Hier, in deze uithoek van het land, hadden ze meer kans dan in het binnenland, waar de meeste kasteelheren zich met elkaar verbonden hadden. Daar was er weinig strijd meer. De drie hielden hun paarden even in en vroegen aan Drach of het lopen nog ging.

‘Ja hoor, prima. Ik heb net even gerust en kan nu weer verder.’

‘Als u liever heeft dat we bij u blijven tot bij het kasteel,’ zei Addo, ‘dan kan dat best hoor. Wij hebben geen haast en weten niet hoe gevaarlijk deze omgeving is, maar we hebben gehoord dat hier nog weleens overvallen gebeuren.’

‘Vriendelijk bedankt voor het aanbod, mannen, maar ik ben een arme kruidendokter. Er valt bij mij

niets te halen. Op dit moment zelfs geen kruiden, want die liggen nog in de herberg.'

'Prima. Als u ervan overtuigd bent dat u zich kunt redden, dan rijden wij door. Misschien zien we u straks in het kasteel nog,' zei Chrys en het drietal zette hun paarden in draf en reed verder.

'Ik weet niet waarom, maar ik denk dat die oude man echt geen hulp nodig heeft,' zei Vergo toen ze een eind gereden hadden. 'Ik vermoed zelfs dat hij voor een heel leger nog niet bang is.'

Wat hij in de ogen van de man gezien had, was hij vergeten, maar een deel van de boodschap was blijven hangen.

Eenmaal bij het kasteel aangekomen vroeg Drach aan de wachtpost waar hij de belastinginners kon vinden. De man keek hem geringschattend aan en zei spottend: 'Als ik je zo bekijk lijkt het me dat je geen geld hebt, dus dan hoeft je ook geen tienden te betalen.' Waarna hij met norse stem vervolgde: 'Het is echter wél zo dat bedelaars vóór dat de zon onder is de stad moeten hebben verlaten.'

Drach richtte zich, steunend op zijn staf, op en keek de man strak aan. 'Ik denk dat jij wel een lesje fatsoen kunt gebruiken, vlegel. Ik wil enkel weten waar ik de belastinginners kan vinden en jij gaat me dat vertellen. Goedschiks of kwaadschiks.'

De wachter tilde zijn speer van de grond en gromde: 'En nu wegwezen, zwerver. We hebben hier al genoeg volk dat niets uitvreet.'

De beweging die Drach met zijn staf maakte was zo snel dat de man later niet kon navertellen wat er gebeurd was, maar hij lag plotseling op de grond. Drach zakte door zijn knieën, pakte de helm van de man zijn hoofd en zette deze naast hem op de grond. Toen wenkte hij een voorbijganger en vroeg of die een kan water voor hem wilde halen, want het leek erop dat de wachter onwel geworden was. Nadat Drach de man weer had bijgebracht ondersteunde hij zijn hoofd en goot wat water in zijn mond. De hand die het hoofd ondersteunde drukte licht tegen een bepaalde plek en Drach vroeg zacht: 'Ga je me nu vertellen wat ik wilde weten?'

Zonder enige weerstand vertelde de man waar hij de belastinginners kon vinden. Nadat Drach hem een keer over zijn hoofd had gestreken, stond de man weer op, pakte zijn helm en speer en vervolgde zijn wacht alsof er niets gebeurd was.

In zichzelf grinnikend liep Drach in de aangewezen richting en vond al snel een soort kantoortje waar een drietal bureaus stonden. Eén ervan was bezet door een dikke man met een grote snor die droevig naar beneden hing. De man groette degene die hij geholpen had en wenkte Drach. 'Momentje nog,' mompelde de man terwijl hij wat getallen in een boek schreef.

Toen hij klaar was keek op en vroeg wat hij voor Drach kon betekenen. Die legde uit dat hij een kruidendokter was die voorlopig zijn intrek in de herberg in Krieg had genomen en graag wilde

weten wat hij moest doen. Kon hij zo zijn gang gaan en zijn kruiden verkopen, of moest hij eerst wat betalen voor een vergunning? Of misschien moest hij later afrekenen als hij wist wat hij verdiend had.

De man keek hem oprecht verbaasd aan.

‘Ik denk dat u de eerste bent die me dit komt vragen, maar goed. Als u meer verdient dan dat u voor uw onderhoud nodig hebt, moet u daar een tiende van afstaan. Dus u hoeft pas te betalen nadat u wat verdiend heeft, maar ik denk dat dat wel mee zal vallen. Kruidendokters verdienen in het algemeen niet zoveel.’

‘Dat is waar, heer, maar ik ben een erg goede dokter en de kwaliteit van mijn kruiden is extreem hoog. Daardoor verdien ik meestal nogal veel.’

Drach voelde dat er in de ruimte op die woorden gereageerd werd. Niet opvallend of zo, maar er liep een rilling langs zijn ruggengraat die hem waarschuwde.

‘U ziet er anders niet uit alsof u veel verdient,’ zei de man.

Drach knipoogde en zei: ‘Als je veel langs de weg bent en op mijn leeftijd, dan kun je maar beter niet teveel opvallen. Wie wil er nu een oude, arme man overvallen? Dat levert toch niets op?’

De mond onder de hangsnor krulde in een lach omhoog. ‘Wel oud, maar niet dom. Dat kan ik wel waarderen. Maar een goede raad van mij: Blijf er zo arm uitzien. Er worden de laatste tijd nogal eens

overvallen gepleegd en we weten niet wie we wel en niet kunnen vertrouwen.'

Drach keek de man even strak aan en peilde zijn ziel zonder dat hij het merkte. Toen knikte hij en bedankte hem voor de inlichtingen en de waarschuwing. Toen hij zich omdraaide zag hij een tweetal mensen staan die op hun beurt wachtten. Hij liet zijn blik over de mensen gaan, maar kon niets bijzonders voelen. Daar kwam het signaal dat de rilling veroorzaakt had dus niet vandaan. Nou ja, bedacht hij, hij zou het vanzelf wel merken.

Toen hij naar buiten stapte struikelde hij eerst bijna over een straathond, die bij de deur lag te slapen, om daarna bijna ondersteboven te worden gelopen door Chrys, die zich trachtte te verdedigen tegen een vijftal mannen. Met in zijn linkerhand zijn lange dolk en in zijn rechter zijn zwaard probeerde hij de mannen van zich af te houden. Snel keek Drach rond waar de vrienden van Chrys waren, maar die zag hij niet. Hij drukte zijn lichaam tegen de muur en werd er één mee. Zijn staf flitste naar voren en twee van de aanvallers vielen bewusteloos op de grond. Verbaasd zagen de andere aanvallers dat de twee mannen zomaar neervielen en hun aanval stokte even. Chrys maakte er meteen gebruik van en sloeg razendsnel toe. Zijn zwaard hakte de keel van de ene man open en in dezelfde beweging stak hij met zijn linkerhand de dolk in de borst van de dichtstbijzijnde andere aanvaller. De man die nog over was, schrok hier zo van dat hij wilde

vluchten, maar de staf van Drach was veel sneller. Ook hij viel bewusteloos op de grond. Chrys draaide zich naar Drach.

‘Bedankt voor je hulp, oude man, het zag er slecht voor me uit.’

Drach stapte uit de muur en werd voor iedereen weer zichtbaar, verbaasd dat Chrys hem wél in de muur gezien had. Op datzelfde moment kwamen Addo en Vergo aanrennen, gevolgd door een tiental gelijk geklede mannen. Drach wilde zich al weer in de muur laten zakken totdat hij zag dat Addo de mannen achter zich wenkte om sneller te lopen. Hij begreep dat ze mannen van de kasteelheer te hulp hadden geroepen. Bij Chrys en Drach aangekomen zagen ze dat er geen hulp meer nodig was. Vergo vroeg verbaasd:

‘Wat is er gebeurd? Heb je ze alle vijf in je eentje verslagen?’

‘Hij is verschrikkelijk snel met zijn zwaard,’ antwoordde Drach voordat Chrys iets kon zeggen. ‘Gelukkig leven er nog een paar zodat jullie kunnen uitzoeken wat ze van plan waren.’

De hoofdmans van de mannen knikte en vroeg: ‘Heeft één van jullie een idee waar het om ging? Het zijn mannen die hier in het kasteel horen, dat kan ik aan de stadse kleding zien, maar ik ken ze niet als overvallers.’

Toen de anderen hun hoofd schudden, vroeg hij aan Chrys zelf: ‘Hoe komt het eigenlijk dat je deze kant op vluchtte en niet naar je kameraden?’

‘Ik weet niet wat ze van me wilden,’ antwoordde Chrys, ‘en waarom ik deze kant uitging weet ik eigenlijk ook niet. Het was alsof iets me dwong, maar ik weet niet wat.’

‘En wie bent u en wat heeft u hier mee te maken?’ vroeg de hoofdman zich omdraaiend naar Drach.

‘Ik ben een kruidendokter en ben net bij de belastinginners geweest omdat ik niet wist hoe dat hier geregeld is. Toen ik naar buiten stapte zag ik nog net hoe deze man de laatste twee aanvallers doodde,’ antwoordde Drach en hij vervolgde: ‘Deze mannen ken ik omdat we in dezelfde herberg in Krieg logeren.’

Chrys liet zijn verbazing niet blijken bij de woorden van Drach, daar zou hij later wel naar vragen, maar Addo en Vergo keken wel verbaasd. ‘Ik weet dat je een geweldige vechter bent, maar vijf man? Hoe heb je dat gedaan?’ vroeg Addo. Chrys schudde zijn hoofd.

‘Het ging zo snel dat ik het al weer vergeten ben.’ En enigszins verbaasd keek hij naar Drach, die met een neutrale blik naar zijn staf keek.

‘Goed,’ zei de hoofdman, ‘we nemen ze mee en ondervragen ze wel eens even. Kunnen jullie over een dag of twee hiernaartoe komen? Ik hoop dat we dan wat antwoorden hebben.’

‘Natuurlijk kunnen we dat, maar we kwamen hier eigenlijk naartoe om te vragen of jullie heer nog drie mannen kan gebruiken,’ vroeg Vergo.

‘Dat denk ik wel en zeker als jullie ook zo goed kunnen vechten, maar daar ga ik niet over. Dat beslist de legerleider van onze heer. Ik zal het hem vragen zodra hij van zijn tocht terug is. Dat kan echter nog wel een dag of drie duren. Als we nu eens afspreken dat jullie over drie dagen terugkomen, dan kunnen jullie twee vliegen in één klap slaan. En de legerleider spreken én mogelijk meer informatie over die aanvallers krijgen.’

‘Goed, we wachten nog wel een paar dagen. We hebben nog wel genoeg geld voor een weekje in de herberg, maar ik hoop dat u over drie dagen toch wat meer weet.’

Met een knikje nam de hoofdman afscheid en beval zijn mannen de twee lijken en de drie nog steeds bewusteloze mannen mee te nemen. Toen iedereen weg was draaide Chrys zich naar Drach en vroeg:

‘Waarom dat verhaal dat ik dit alleen gedaan heb? Is er iets dat die mannen niet mogen weten?’

Addo en Vergo keken Chrys verbaasd aan. ‘Hoe bedoel je?’ vroeg Addo. ‘Heb je dat dan niet zelf gedaan?’

Chrys schudde ontkennend zijn hoofd, maar voordat hij wat kon zeggen zei Drach:

‘Laten we uit de zon gaan. Verderop zit een dranklokaal. Ik lust wel een kan bier en volgens mij is dat voor jullie ook wel wat.’

‘Dat lijkt me een uitstekend idee,’ zei Chrys en zij gingen samen naar het dranklokaal.

Hoofdstuk 3

Het dranklokaal was vrijwel leeg en Drach liep, gewoontegetrouw, naar een tafeltje achterin en ging met zijn rug tegen de muur zitten, zodat hij het hele lokaal weer kon overzien.

‘Goed,’ begon hij, ‘ik heb liever niet dat dit bekend wordt, maar jullie vriend hier,’ daarbij wees hij op Chrys, ‘bezit zeer waarschijnlijk magie.’

Verbazing stond op de drie gezichten te lezen en nog wel het meest bij Chrys.

‘H... hoe. Ik weet van niets. Hoe kan dat?’

‘Wacht, ik zal het jullie vertellen. Ik ben hier naartoe gekomen omdat wij, de magiërs, vernamen dat er een nieuwe magiër was geboren. Die geboorte is al twintig jaar geleden geweest en we wisten niet precies waar die magiër geboren was. Omdat je blijkbaar nogal reislustig bent, heeft het lang geduurd voordat je gevonden werd.

Een paar weken geleden kreeg ik wéér de aanwijzing dat die nieuwe magiër hier in de buurt moest zijn, zodat ik besloot nog maar eens in deze omgeving te gaan zoeken. Ik had geen idee dat jij het was, maar nu, nu jij me zag terwijl niemand anders dat kon, denk ik dat jij die nieuwe magiër moet zijn. Ik ga dat controleren en als het klopt, zal ik de andere magiërs laten weten dat het niet nodig is om nog verder te zoeken.

Verder is de afspraak dat degene die de jonge magiër vindt, ook voor de opleiding gaat zorgen, dat zal ik dus moeten doen. Als je tenminste bereid bent deze roeping te volgen. In het verleden gebeurde wel eens dat een magiër niet van zijn krachten gebruik wilde maken, omdat hij dat alleen mag doen als het mensen ten goede komt, of niet geschikt bleek. Dat weigeren is zijn goed recht en als jij daar ook toe besluit, zal ik je niets leren. Dan kun je gewoon verder gaan met je leven en er verandert niets voor je. Als blijkt dat je de gelofte aflegt en je je toch niet aan de regels houdt, zullen we je alle kennis weer afnemen. Dat zal tot gevolg hebben dat je als een dwaas verder zult leven.

Wacht even,' Drach stak zijn hand op naar Chrys, die hem wilde onderbreken, 'je hoeft nu nog niet te beslissen. Ik zal eerst nog een aantal dingen aan je uitleggen voordat je die beslissing moet nemen. Eén van de dingen is dat niemand mag weten dat je magiër bent, tenzij het noodzakelijk is. Dus het is de bedoeling dat jullie, Addo en Vergo, vergeten dat ik, en mogelijk Chrys, magiërs zijn.'

'Hoe kunnen we dat nu vergeten?' vroeg Addo.

Drach glimlachte.

'Geen probleem hoor, dat regel ik wel. Het belangrijkste is of Chrys het wil. Jullie kunnen gewoon vrienden blijven en ik kan er zelfs voor zorgen dat jullie worden aangenomen door de kasteelheer, maar op een gegeven moment zullen Chrys en ik onze weg moeten vervolgen. We zullen

dan als een kruidendokter met zijn hulp door het land reizen.'

'Kunnen wij, als jullie verder trekken, niet mee als jullie beschermers?' vroeg Vergo.

'Dat zal niet gaan, arme kruidendokters kunnen geen beschermers betalen.'

'Het is ook niet nodig om ons te betalen,' lachte hij, 'we kunnen zelfs voor jullie op jacht gaan.'

'Dan nog niet, bovendien moet Chrys erg veel leren en dat moet zonder toeschouwers gebeuren. Niet dat ik jullie niet vertrouw, maar er zijn dingen die geheim zijn en dat moet zo blijven. Maar wat ik al zei: ik ga het eerst controleren en Chrys kan er eens rustig over nadenken. Daarom blijven we voorlopig hier, bovendien ben ik benieuwd waarom jullie aangevallen zijn.'

'Alleen ik werd aangevallen. Zij hadden het eerst niet in de gaten en toen ze het hoorden, stonden er al zoveel mensen tussen ons dat ze niet meer bij me konden komen. Ik neem aan dat ze daarom ook de wacht hebben gewaarschuwd?' Bij die laatste zin keek Chrys zijn vrienden vragend aan, die instemmend knikten.

'Op een of andere wijze werd ik jouw kant opgetrokken, Drach. Enig idee waarom? En waarom zei je net dat ik je wel kon zien, maar de anderen niet?'

'Je hebt veel vragen, dat is goed. We gaan ze allemaal beantwoorden, maar niet nu en niet hier. Kom, laten we weggaan. Het wordt me te druk en

de mensen beginnen ons aan te kijken omdat we fluisteren. Ik val liever niet op.'

De daad bij het woord voegend stond Drach op en verliet, gevolgd door de drie vrienden, het dranklokaal. Eenmaal buiten legden de drie hun hand op het gevest van hun zwaard om overal op voorbereid te zijn, maar Drach verzocht hen om dat niet te doen. Hij wilde niet opvallen. Bovendien dreigde er geen onmiddellijk gevaar, wist hij. Ze voldeden aan zijn verzoek, maar toch bleven ze op hun hoede.

De paarden van de drie, die in de huurstal stonden, werden opgehaald en daarna liepen ze de stadspoort uit. De drie vrienden hadden geen haast meer nu ze toch moesten wachten en besloten om samen met Drach terug te lopen. Eenmaal buiten de poort lieten ze hun paarden aan een lange teugel achter zich lopen. Ze hadden Drach nog aangeboden om, om de beurt, bij één van hen op een paard mee te rijden, maar dat had hij lachend afgewezen met de verklaring dat hij liever liep om zijn spieren soepel te houden.

Ze hadden ongeveer een half uur gelopen toen ze achter zich hoefslagen hoorden. Een kleine schimmel kwam hen in volle galop achterop. De ruiter, die diep voorovergebogen in het zadel zat alsof ze aan een wedstrijd meedeed, leek een meisje te zijn gezien de lange, wapperende rode haren.

Bijna was ze hen voorbij toen ze plotseling de teugels wat aantrok, waardoor de schimmel inhiel. In één vloeiende beweging gleed ze uit het zadel, vloog op Drach af en omhelsde hem, terwijl het paard met hijgende flanken bleef staan.

‘Lieve Drach, ze vertelden rond dat er een kruidendokter op het kasteel was geweest die had gevraagd hoe hij zijn belasting kon betalen én dat hij betrokken was bij een opstootje. Volgens mij kon alleen jij dat zijn, dus heb ik mijn paard gezadeld en ben deze kant op gereden. Ik neem aan dat je bij pap en mam logeert? Wie zijn deze mannen en hoelang blijf je?’

‘Meisje, meisje, wat een waterval van vragen,’ antwoordde Drach lachend nadat hij haar een kus op haar voorhoofd had gegeven. Daarna telde hij op zijn vingers af:

‘Ik ben inderdaad op het kasteel geweest. Ik logeer bij je ouders. Dit zijn vrienden van me. Hoelang ik blijf weet ik nog niet, maar het zal nog wel even duren. Ik zal eerst deze mannen voorstellen: dat is Chrys, dat is Vergo en dat is Addo. En nu jij, kon je zo maar weg van het kasteel of weten ze helemaal niet dat je weg bent gegaan?’

‘Ik heb gezegd dat ik met spoed wat moest doen en dat ik voor de avond weer terug zou zijn, de kasteelvrouw vond het goed. Ik ben zo blij dat je er weer bent.’

‘Vrienden, deze rode wervelwind heet Maris en zij is die dochter van Frisca en Tyro waar we het

gisteravond over hadden. Ga geen gevecht met woorden met haar aan, want ze is net als haar moeder. Ga ook geen gewoon gevecht met haar aan, want hoewel ze onder mijn bescherming staat, geloof ik niet dat ze die nodig heeft. Ze kan vechten als een man en Chrys, doe je mond dicht. Het tocht hier.'

Vol verbazing sloot Chrys zijn mond, opende hem weer en stamelde daarna een verontschuldiging:

'Het spijt me, maar volgens mij heb ik je vanmorgen bij het kasteel op de markt gezien. Vlak voordat ik werd aangevallen. Ik herken je aan dat prachtige lange, rode haar van je.'

Het complimentje deed Maris kleuren en ze bedankte hem met een kleine kniebuiging. Toen vroeg ze beleefd waarom hij werd aangevallen en door wie.

Chrys vertelde dat hij het niet wist en dat hij dankzij Drach zijn leven had kunnen redden. Meteen nadat hij deze woorden had uitgesproken, sloeg hij zijn hand voor zijn mond omdat hij bedacht dat niemand mocht weten dat Drach een magiër was. Maris scheen het echter helemaal niet vreemd te vinden en zei:

'Zo is Drach, hij beschermt iedereen die hij het waardig acht. Maar wat vreemd dat je zomaar aangevallen wordt.' Plotseling sloeg ze verschrikt haar hand voor haar mond en stotterde:

'J... j... je werd aangevallen terwijl je naar mij keek? Hoe zagen je aanvallers eruit?'

'Wel, precies weet ik het niet meer. Ik had te weinig tijd om ze goed in me op te nemen terwijl we aan het vechten waren en daarna heb ik er eigenlijk niet zo op gelet. Waarom dan?'

'Had één van hen een litteken schuin over zijn gezicht?'

'Nu je het zegt, hij was degene die me het eerst aanviel. Zo vanuit het niets en toen hij het niet kon winnen hielpen die andere mannen hem. Ken je hem?'

'Dat is Renne, hij zit al een jaar achter me aan en wil dat ik zijn vrouw word. Ik heb hem al een paar keer gewaarschuwd bij me uit de buurt te blijven, omdat ik hem anders in stukken zou snijden. Hij is vreselijk jaloers en heeft al een paar keer jongens bedreigd omdat ze naar me keken, maar nog nooit iemand aangevallen. Blijkbaar vond hij jou een gevaarlijker mededinger dan de rest van die jongens. Hoe moet het nu verder?'

'Renne berokkent je geen schade meer. Hij is één van de twee mannen die ik gedood heb. De rest had meer geluk, die kregen met Drach te maken en waren slechts bewusteloos.'

Toen grinnikte Chrys:

'Misschien een rare vraag, maar heb je nog meer van dergelijke aanbidders? Ik wil graag weten of ik je zonder levensgevaar het hof kan maken. Als dat mag tenminste.'

‘Kalm aan, je kent haar nog maar net,’ lachte Drach, maar Chrys antwoordde:

‘Ik had al bijna mijn leven verloren door enkel naar haar te kijken. Ik ben benieuwd wat voor gevaarlijks ik nog meer tegenkom als ze mijn vriendin zou worden.’

‘Je hebt mogelijk nog een andere taak, daar hebben we het toch over gehad?’

Meteen keek Maris Drach met een vreemde blik aan, alsof ze wist waar het om ging. Ze vroeg dan ook niet verder, maar haakte haar arm in die van Chrys en zei:

‘Laten we verder gaan. We zien wel wat er van komt en hoe het afloopt. Voorlopig heeft deze jongeman een beloning verdiend omdat hij zo goed gevochten heeft.’

Ze namen de lange teugels van de paarden weer op, behalve Maris die de hare aan het zadel vastbond en het paard gewoon los liet lopen, en vervolgden hun weg naar de herberg.

Toen het vijftal bij de herberg aankwam, zaten Tyro en Frisca buiten in de zon van een momentje rust te genieten. Verbaasd keken ze naar hun dochter die, druk pratend, gearmd met Chrys liep. Hadden ze er gisteravond nog een geintje over gemaakt, nu leken ze al dik bevriend te zijn.

Onder het genot van een flinke kruik bier vertelden ze, na goedkeuring van Drach, wat hen

die dag allemaal overkomen was. Blijkbaar mochten Tyro en Frisca wel weten dat hij een magiër was.

Ze bleven nog een tijdje napraten totdat de eerste gasten kwamen. Tyro en Frisca zeiden dat ze met het avondeten moesten beginnen en gingen naar binnen. Maris zei dat het ook tijd werd, dus ze ging terug naar het kasteel en Chrys bood onmiddellijk aan haar te begeleiden. Het zou weliswaar een lange rit voor hem worden, maar dat had hij er graag voor over. Drach hield hem echter tegen.

‘Ze gaat onder mijn bescherming terug naar het kasteel. Niemand zal haar wat kunnen aandoen, dus je hoeft niet bang te zijn dat haar iets overkomt. Bovendien moet ik nog een heleboel met je bespreken en hoe eerder ik daarmee begin, hoe beter.’

Maris en Chrys keken elkaar een beetje beteuterd aan. Ze hadden gehoopt nog wat langer in elkaars gezelschap te verblijven aangezien ze zich, op een of andere wijze, tot elkaar aangetrokken voelden. Drach zag het en zei:

‘Niet treuren, jullie zullen elkaar vlug genoeg terugzien. Over drie dagen zijn we weer in het kasteel. Tot die tijd zullen jullie het moeten uithouden.’

‘Goed dan, ik ga mijn paard zadelen.’ Ze stond op en liep naar de stal, gevolgd door Chrys. Drach zag het lachend aan en zei tegen de anderen:

‘Wat jullie ook van plan zijn, ik denk dat het anders uitpakt. Hij is tot over zijn oren verliefd en

volgens mij is het wederzijds. Kom, we nemen nog een kroes bier. Het eten zal zo wel klaar zijn.'

Het opzadelen van de schimmel duurde behoorlijk lang, maar toen ze terug voor de herberg kwamen, zei niemand er iets van. Evenmin als over de hoogrode kleur die beiden hadden.

Maris steeg op en Drach, die zijn staf in de hand had genomen, ging voor haar staan. Hij mompelde iets, maar geen van de aanwezigen kon horen wat en veegde met zijn hand door de lucht. Toen hij aan de kant stapte, knikte hij. Maris dreef haar paard aan en verdween in draf richting het kasteel. Tenminste, voor de ogen van Chrys. Bij de beide anderen was ze al uit hun geheugen gewist, evenals alle andere magische belevissen van die dag.

Hoofdstuk 4

‘Kom je na het eten naar mijn kamer? Ik wil je uitleggen wat het inhoudt om magiër te zijn en wat je daarvoor moet laten. Natuurlijk heeft het ook voordelen, maar laten we het eerst over de nadelen hebben.’

Chrys knikte, hij was benieuwd wát hij allemaal moest laten. Hij zag het nu al niet zitten dat hij Maris zou moeten opgeven, ondanks dat ze elkaar nog maar een paar uur kenden. Drach wuifde met zijn hand en Vergo en Addo vergaten dat ze die avond met Chrys het stadje hadden willen verkennen, ze zouden nu gewoon met zijn tweeën gaan. Chrys zag het en lachte zachtjes:

‘Dat is het eerste wat je me moet leren. Het lijkt me vreselijk handig als ik iedereen dingen kan laten vergeten.’

‘Onthoud jongen, ik móet niets. Het zal zeker niet het eerste zijn wat ik je leer en áls ik je dat leer, leer je dergelijke zaken pas veel later. Laten we eerst maar eens kijken of je over magie beschikt en of je wel magiër wílt worden.’

De stem van Drach had een wat hardere klank gekregen.

Een beetje beduusd door de terechtwijzing keek Chrys naar beneden. Drach zag het en een glimlach speelde om zijn mond. Het was gewoon nodig dat Chrys zich aan de regels hield en één daarvan was

dat er niets moest, dat zou het eerste zijn dat hij zijn leerling zou leren. Met magie leren omgaan liet zich nu eenmaal niet dwingen.

Na het eten pakte Drach zijn staf en wenkte Chrys. De twee anderen schenen niet eens te merken dat hij verdween.

Eenmaal boven op de kamer van Drach gingen ze tegenover elkaar zitten. Drach legde een hand op het hoofd van Chrys en zocht naar magie. Ondanks dat hij maar weinig vond waaruit moest blijken dat Chrys over enige magie beschikte, kreeg hij toch het gevoel dat er iets bijzonders met hem was. Hij kon alleen niet verklaren wát. Daarom besloot hij hem toch uit te leggen wat er allemaal zou gebeuren als Chrys besloot om magiër te worden.

Er was een hele waslijst van verboden die Chrys, zo dacht hij, nooit allemaal in één avond zou onthouden, maar dankzij Drach hij zou ze nooit meer vergeten. Het belangrijkste was wel dat er eigenlijk niemand mocht weten dat hij magiër was. Je moest ervoor zorgen dat je niet opviel. Dat kostte soms moeite, zo had hij zichzelf verraden bij Vergo en Addo, maar dat had hij alweer opgelost. Verder mocht hij de magie alleen maar inzetten ten goede, bijvoorbeeld om de zwakken te beschermen. Hij mocht magie nooit gebruiken om zich te verrijken of om zomaar te doden. Dat mocht alleen als het noodzakelijk was. Het was erg eenvoudig om iemand te laten sterven met magie, maar het was

gewoon niet goed. Daarom zou hij wel zijn wapens mogen blijven dragen en gebruiken, het was nu eenmaal niet altijd even veilig op de weg. Later, veel later, als hij volleerd was, zou hij gemakkelijk zonder wapens kunnen omdat hij dan het gevaar van tevoren zou aanvoelen en kunnen ontwijken.

Ook was de kans dat hij een gezin zou stichten erg klein. Dat kwam vooral omdat een magiër door het land trok en zelden langer dan een week op één plaats verbleef. Er waren maar weinig vrouwen die dat vol konden houden, vooral omdat ze niet mochten weten dat hun man magiër was. De enige oplossing was eigenlijk om een vrouw te vinden die ook over magie beschikte. Daarvan waren er, zover hij wist, maar twee en die waren beiden zeer oud, dus geen geschikte kandidaten. Dat hij daarbij iets achterhiel, zag hij zelf als een leugentje om bestwil. Pas als Chrys besloten had om magiër te worden, kon hij écht alles vertellen.

Drach zei hem er eens rustig over na te denken en hem over een paar dagen te laten weten wat hij ervan vond. Als hij tussendoor vragen had, kon hij die altijd stellen, want Drach zou de komende dagen steeds in zijn buurt blijven om hem van advies te voorzien.

Het duizelde Chrys van alle verboden en hij besloot naar de gelagkamer te gaan om een kroes bier te drinken. Drach zou nog even op zijn kamer blijven om de andere magiërs in te lichten over